

BULLETIN DE DOCUMENTATION

BOEK

ALOIS VAN de VOORDE: “De penningmeesters van de Wetstraat”

Op 5 december 2005 plaatste de Federale Overheid in de kranten een advertentie in het kader van het Generatiepact en meer bepaald betreffende het luik “Meer ouderen aan het werk”. Aloïs Van de Voorde heeft hierop niet gewacht om aan de slag te zijn en te blijven. Na een schitterende loopbaan, die hij beëindigde als secretaris-generaal (op de leeftijd van 65 jaar en 6 maanden!) van het Ministerie van Financiën, bleef hij actief (bestuurs-)lid van wetenschappelijke en caritatieve verenigingen en was hij een bijzonder ijverige auteur inzake de geschiedenis van het departement waarbinnen hij zijn loopbaan begon en eindigde.

Van de hand van eresecretaris-generaal Aloïs Van de Voorde (nu een prille zeventiger) verscheen “De penningmeesters van de Wetstraat” (Lannoo Campus, Leuven, 2005, 299 blz.) een herwerkte en met de recentste gegevens en literatuur aangevulde versie van het gelijknamige boek uit 1993 (Aloïs Van de Voorde: “De penningmeesters van de Wetstraat”, (Lannoo, Tielt 1993, 247 blz.).

Zoals in de editie 1993 zijn de biografieën van Jules Malou (hoofdstuk 2), Walthère Frère-Orban (hoofdstuk 3), Auguste Beernaert (hoofdstuk 4), Camille Gutt (hoofdstuk 5) en Gaston Eyskens (hoofdstuk 6) de centrale figuren wier levensloop wordt beschreven.

In hoofdstuk 1 behandelt Aloïs Van de Voorde meer in het algemeen “Het Ministerie van Financiën en zijn titularissen”, waarbij onder meer wordt stilgestaan bij de verwezenlijkingen van de zes recentste ministers van Financiën: Willy De Clercq, Frans Grootjans, Mark Eyskens, Philippe Maystadt, Jean-Jacques Viseur en Didier Reynders.

Aan te stippen valt dat Aloïs Van de Voorde reeds eerder uitgewerkte biografieën schreef over André Vlerick (Aloïs Van de Voorde: “André Vlerick. Een minister-manager”, Lannoo, Tielt, 1996, 204 blz.) en Mark Eyskens (Aloïs Van de Voorde: “Mark Eyskens”, Lannoo, Tielt 2003, 450 blz.). Zowel voor Vlerick als voor Eyskens beperkten de biografieën zich niet tot de loopbaan van betrokkenen als Minister van Financiën ⁽¹⁾, maar overschouwden zij de ganse loopbaan van deze twee merkwaardige politici, waarvan men zich kan afvragen of hun functie als politicus een hoofdberoep, een bijberoep of een uit de hand gelopen (met grote deskundigheid uitgeoefende) hobby was

⁽¹⁾ Voor de loopbaan van Mark Eyskens beperkt tot zijn optreden binnen Financiën, zie: VAN de VOORDE, A. “Een terugblik op het beleid van Mark Eyskens als Minister van Financiën”, in Documentatieblad, juli-augustus, nr 4, 2003, pp. 3 – 83.

Wie verder wil graven naar de finesses van het reilen en zeilen op Financiën kan al deze biografieën aanvullen met nog een bijdrage van Aloïs Van de Voorde, met name deze over “De secretarissen-generaal van het Ministerie van Financiën van 1937-2002. De overgang van secretaris-generaal naar Voorzitter van het Directiecomité van de FOD Financiën” (Documentatieblad, november-december, nr 6, 2004, pp. 138-181).

De bijzondere waardering die men had (en nog heeft) voor Aloïs Van de Voorde kwam tot uiting bij de publicatie van het “Liber Amicorum A. VAN de VOORDE” naar aanleiding van zijn opruststelling (beperkte oplage in boekvorm, eveneens in het Documentatieblad, januari-februari, nr 1, 1998, pp. 1-508). Tal van gereputeerde financieel-economische deskundigen werkten graag mee aan dit voor Financiën uitzonderlijk initiatief.

Wie meer wil weten over de persoon en de loopbaan van Aloïs Van de Voorde kan te rade gaan bij: VANDEPUT, G.: “Aloïs Van de Voorde. Een biografische schets”, een bijdrage in het vermelde Liber Amicorum.

*

* *

Even ter afsluiting:

In zijn boek “De penningmeesters van de Wetstraat” (2005) handelt Aloïs Van de Voorde o.a. over de door Minister Reynders verwezenlijkte eenmalige bevrijdende aangifte (EBA) en wees erop dat het sinds oktober 1945 geleden was dat er nog een fiscale amnestie was geweest (p. 70). Wellicht is het een kleine vergetelheid van de auteur dat er in de fiscale programmawet van 28 december 1983, naast het invoeren van de bevrijdende roerende voorheffing ook nog voorzien werd in een fiscale amnestie, die men de naam “fiscale zekerheid” meegaf omdat ook toen het kind zijn naam niet mocht dragen.

Het zou een interessante studie zijn de partijstandpunten, de parlementaire documenten en de perscommentaren rondom de (compleet geflopte) fiscale zekerheid van 1983 en de EBA van 2004 met elkaar te vergelijken. Mocht men dan nog de beschikking kunnen hebben over de notities van betrokken kabinetsleden en ministers zou het wellicht een studie kunnen zijn met vrij verbazingwekkende resultaten.

S.VANDENDRIESSCHE

5 december 2005